

Baggrundbilledet er fra den sovjetiske indrykning i Riga i forsommeren 1940 og de indsatte er fra Balaklava på Krim i marts i år samt "Danmark for Fred"s Yoko Ono-plakat.

- Jeg vil først beskrive de grundlæggende krav som en professionel officer skal leve op til – og hvordan dette kan sikres.
- Dernæst vil jeg følge hvad jeg kalder "henfaldet" med fokus på Danmark.
- Så vil jeg beskrive den kombination af udfordringer og trusler, vi står over for lige nu.
- Derefter vil jeg diskutere hver enkelt for sig.

Officerens professionelle "kernekompetencer"

1. Evnen til at kunne vurdere styrke/svagheder og risici ved forskellige militære strukturer og handlemuligheder => Risikoprognose.
2. Viljen – civilcouragen – og kommunikationsevnen til at sikre, at den resulterende rådgivning bliver hørt på det relevante niveau, fra den taktiske enhed til alliancen => Troværdighed.
3. Evnen til at organisere og lede udførelsen i samarbejde med andre relevante elementer.

Billederne er af to danske officerer, der fuldt ud levede op til mine krav: Senere viceadmiral Henri Wenck og generalløjtnant Ebbe Gørtz.

Ad 1.: Dette gælder fra den unge officers vurdering af taktiske muligheder til Forsvarschefens evne til at vurdere muligheder og risiko for den samlede koalition/alliance – uanset konflikttype eller –niveau. *Der er ingen andre, der har mulighed for at skaffe sig grundlaget for at kunne dette.*

Ad 2.: Uden denne vilje og evne er officeren ikke egnet til udnævnelse.

Ad 3.: Dette kræver en dyb, erfarings- og studiebaseret forståelse for materiel- og personelmæssig styrke, mulighed og svaghed hos ikke alene egen styrke, men også samarbejdspartnere fra andre enhedstyper, myndigheder og lande.

På tilsvarende måde kræver det en forståelse og accept af situationens/opgavens/kampens karakter og specielle krav på det pågældende ansvarsniveau fra ung officer til chef på operativt niveau.

Hvordan skabes og fastholdes kompetencerne?

1. Gennem karaktern og realismen af uddannelses- og øvelsesaktiviteter på alle niveauer
2. Kombination af respekt for praksis og udvikling af stadig bredere professionsindsigt.
3. Ved kontante udnævnelses- og anvendelseskriterier.
4. Viljen og evnen til hårdt arbejde.
5. Studieindsats og kritisk diskurs.

1. Varierende situationer og opgaver;
 - a) Realistisk og stigende pres;
 - b) Langvarige øvelser med alle elementer for at sikre kompleksitet; indspil af uundgåelig usikkerhed;
 - c) Altid uventede elementer der stresser førere og skaber problemer for gennemførelsen;
 - d) Med fjender i baglandet, dvs. ikke frontal krig alene;
 - e) to- til flere partier *i fri kontra*, dvs. ikke drejebogsstyrede med kontrolleret marieringsstyrke.
2. Respekt for praksis er nødvendig, fordi uden ajourført forståelse for, hvad enhederne kan eller ikke kan, er officeren uanvendelig som rådgiver og farlig som taktisk og operativ chef. Uden voksende bredde i forståelsen sker det samme.
3. Blokering af udnævnelse til stillinger med generelt ansvar af folk, der ikke kan virke under usikkerhed og pres og som ikke viser evne til at tænke "uden for kassen".
4. Viljen og evnen til ekstremt hårdt arbejde.
5. Nødvendigheden af livslange åbne studier og kritisk professionel diskurs, både inden for organisationen og i offentligheden. *Kun ganske få såsom Lars Møller og jeg selv har bidraget med kritiske analyser, men altid uden virkning herhjemme.*

Henfaldet af dansk forsvar og udviklingens rødder

1. Baggrunden før 1970: Til 1940 det "nytteløse" og derefter maksimalt det "symbolske" forsvar.
2. 1970-1992: Under kernevåbenparaplyen: "Missionærstillingsforsvaret" og udnyttelsen af "den samfundsskabte virkelighed".
3. 1992: Paradigmet om ingen risiko for europæisk storkrig

Paradigme: "er en sammenhængende teoridannelse og et overordnet verdensbillede, som deles af et ... fællesskab"

Billederne er af Viggo Hørup (Hvad skal det nytte?), Hans Hedtoft (Aldrig mere en 9. april) og Erik Ninn Hansen, der fjernede hærens indsatsberedskab uden begrundelse.

Ad 1.: Den radikale historieskrivning på grundlag af myten om 1. Verdenskrig: Dansk militær er irrelevant for landets sikkerhed og fremtid.

- Derefter: Ikke en ydmygende 9. april. Vi skal kæmpe mod kup. Men vi kan intet selv bidrage militært til vores forsvar, vi skal kun levere et minimalt medlemskontingent.
- Denne forståelse ændres end ikke ved opbygningen af Bundeswehr.

Ad. 2: "Missionærstillingsforsvaret" er min betegnelse for, at man var doven-arrogant sikker på, at der ikke ville blive krig og på, hvordan den ville forløbe, hvis den alligevel kom.

Dette sikrede en gradvis undergravning af moralen og professionalismen.

- Officerskorpsets placering som egentlig profession fjernes i begyndelsen af 1980'erne - *uden diskussion* - gennem at give officererne en timelønnet funktionærstatus, der er uforenelig med professionalisme over håndværkerniveau. Arbejdstidsregler, der undergraver engagement og forklarer/undskylder dovenskab.
- Øvelser, der ikke giver andet end overfladisk læring, fordi alt gøres helt forudseeligt: dansk forsvarskamp bliver så forudseelig som den Mao-kinesiske "opera"-forestilling "Østen er Rød".
- Hendøen i den professionelle diskurs.
- Men forfaldet af forsvaret holdes nogenlunde i ave af, at vi i 1980'erne har den mest professionelle generalitet under den Kolde Krig i form af Lind, Havning, Denker,

Thiede og Lyng. Men desværre angriber de ikke forfaldet direkte, også på grund af, at dette næres af de professionelt set sekunda-officerer, der driver forvaltningsudviklingen og personelorganisationerne.

Ad. 3: Paradigmet om af vi aldrig mere skal kunne virke i en storkrig udvikles i det stille uden at blive så eksplicit, at det kan anfægtes.

- Herefter syntes Forsvarets ansatte organisationens opgave var at sikre en så sikker og så lang som mulig ansættelse med så få som mulige ubehagelig, professionelle krav om indsigt og færdigheder.

Henfaldet af dansk forsvar efter den Kolde Krig

1. 1992-2002: At bidrage reelt til internationale opgaver, der heldigvis ikke er krig, for det ved politikerne, at Danmark ikke kan.
2. 2002-2012: At bidrage til fjerne krige – symbolsk og derfor – i hæren - ikke effektivt over laveste led (deling og til tider kompagni).

Billederne er af Hans Hækkerup (Vi skal bevare Forsvaret gennem relevant opgaveløsning), Anders Fogh Rasmussen (Synligheden i Det Hvide Hus) og Christian Hvidt (virksomhedsmodellen)

Ad 1.: Forsvaret indsættes i stadig mere krævende fredsoperationer. Viser meget snart henfaldet i centrale dele af den militære professionalisme (logistik, psykiske kampskader, militærhygiejne).

- Som man tidligere havde koncentreret sig om de "operative missionærstillinger" fokuseres nu helt på de igangværende missioners snævre krav.
- De taktiske hovedkvarterer bliver til store managementcentre.
- Øvelser bliver rent drejebogsstyrede.
- Den resterende professionelle diskurs dør ud, også som en logisk følge af "virksomhedsmodellen".
- Den tabte eller ignorerede professionalisme viser sig i den manglende selvstændige analyse af en ny missions krav til enhedens optræden. *Man videreførte blot procedurerne fra den foregående mission, de mest markante eksempler er Forebyggelsesstyrken i Makedonien (hvor man lærte en U.S. Rangerbataljon at aflevere sine våben til de serbere, styrken skulle afskrække) og i Kosovo (Mitrovica), hvor man (dvs. den franske chef uden dansk protest) forværrede situationen ved at bemane en separationslinje i stedet for at sikre områdekontrol. Det blev også et problem ved senere operationer.*

Ad.2.: Det snævre fokus på den igangværende mission fortsætter, og det samme sker med alle de andre svagheder, men der er ikke længere nogen dansk politisk-militær dialog om, hvad missionen kræver, og hvordan den skal gennemføres for at være andet end symbolsk. Man gennemfører i stor udstrækning den samme læring og de samme fejl hver 6 måneder, "*producerer*" operationer i stedet for effekt, så chefen kan leve op til normerne.

- Forsvaret gør intet for at ændre adfærdsnormer før man går over til den mere meningsfulde overdragelsesmission, men selv her ændrer man ikke den tåbelige 6-måneders rotation af ledelsespersonellet.
- Den professionelle diskurs' reduktion til forklaring af NATO-nonsense "*buzzwords*".

KRIG ER FORBI!

Henfaldet af dansk forsvar efter den Kolde Krig

djøf

1. 2012-: At bidrage med så små og derfor billige styrkebidrag, at ingen kan få den misforståelse, at dette skulle være militært relevant.
2. 2014: Historien vender tilbage til Europa – og ignoreres - meget naturligt:
 - af den uniformerede søvngænger, der allerede står i minefeltet,
 - af de paradigmeblindede civile embedsmænd og politikere, samt
 - af den af politikere og medierne uinformerede og derfor uinteresserede danske befolkning.

Finansministeriet

Ingen personer styrer længere udviklingen, det gør nomenklaturaen.

Ad.1: Da der alligevel kun skal leveres symboler (med pirateribekæmpelsen som delvis undtagelse) kan man ligeså godt reducere hæren til ikke at levere andet end lidt symbolstyrker og HM Dronningens Blå Vagt, værnets nuværende største enkeltprojekt.

- Det sker samtidig med, at udvikling af den fremtidige skitse for det fremtidige forsvar overlades til folk, der ikke på nogen måde er i stand til at kende militære styrkers muligheder og svag og kunne teste dem ved spil.
- På grund af den manglende vilje til at søge relevant militær virkning betyder fremtidige dødsfald under operationer – som i Afghanistan – at tabenes eneste strategiske virkning er at være solidaritetsmarkeringer på det Hvid Hus' plæne.

Ad. 2: Og så kom den fortid tilbage, som ikke kan ses, fordi den er i direkte modstrid med det sikkerhedsmæssige paradigmes elementer.

At man ikke kan se ændringer er en naturlig følge af, at de analytikere, der virker som, rådgivere. Det et politologer, hvis teorier om fremtiden ikke kan være andet en logiske rene fremskrivninger af det analyserede begivenhedsgrundlag.

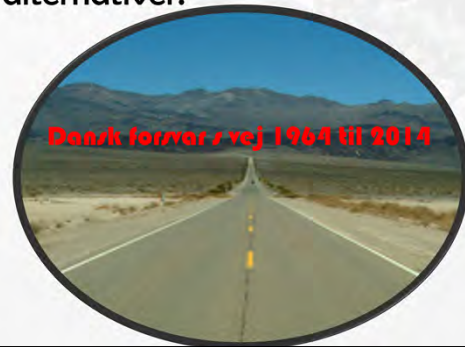
Nogle hundreder af unge officerer har med høj motivation samt liv og helbred som indsats båret Danmarks krigsindsats i Afghanistan.

De har herunder fået en krigserfaring, der kunne anvendes til at "reboote" først og fremmest hæren og hjemmeværnet.

De kasseres nu ved at man berøver dem mulighed for at kombinere erfaringen med relevant professionel efteruddannelse og en krævende karriere.

Virksomheder af udviklingen

- At Danmark ikke kan bidrage med et militært relevant (i modsætning til symbolsk), solidaritetsbidrag til forsvaret af de lande, som vi selv hjalp ind i NATO.
- At Danmark derfor heller ikke kan støtte NATOs overlevelse til en fremtid, hvor vi kunne få brug for støtte fra alliancens ramme.
- At Danmark ikke længere kan skabe en politisk-militær dialog, der kan danne grundlag for stillingtagen til sikkerhedspolitiske eller militære alternativer.

Jeg kom ind i hæren i 1964 og har fulgt Forsvaret tæt i disse 50 år.

Tre sammenhængende elementer i den tidsånd, som nu truer vores fremtid:

For det første en naivnationalisme, der afviser fælles, solidariske, løsninger i en sikker tro på, at de fordele, som er en følge af internationalt samarbejde, kan bevares uændret.

Det er altid *de andres* fejl, ikke en selv. Man overser, at man selv hverken arbejder hårdt, målrettet eller ubureaukratisk.

- a) Denne naivnationalisme sentimental, uanalytisk og ahistorisk, og den er desværre næret af ekstrem centralistisk reform-arrogance i hovedstædernes embedsmansselite.
- b) Vi har eksempler inden for det danske rigsfællesskab, både på Grønland og i DFs og andre politikeres populistiske anvendelse af forholdet til EU.
- c) Et andet særdeles alvorligt eksempel er i Skotland, idet skotsk selvstændighed dramatisk kunne underminere det atlantiske samarbejde og svække den stormagt i Europa, vi føler mest for.

For det andet afvisning af den liberale modernitet og søgen efter en forsimplet og enkel mytisk fortid: det er fælles for Putin og IS.

Tidsåndens konsekvenser i syd

Dette er et dansk sikkerhedsproblem:

1. Fordi vi har en betydelig muslimsk befolkningsdel, der ikke kan slippe politisk islam i den næste generation, og som kan udgøre en terrortrussel.
2. På grund den øgede risiko for afledte flytningestrømme af radikaliserede muslimer, der kan forværre det første problem yderligere.
3. Og fordi hvis IS sejrer, vil kombinationen af indre og ydre trusler i bedste fald skabe en nye Kold Krig med konfrontationslinje i Europa.

Det er dog meget begrænset, hvad vi kan gøre mere end vi nu gør, og konventionel terror er ikke en trussel mod vor frihed eller fremtid.

Danmark kunne dog forstå og klart sige, at Tyrkiet kunne være den effektive løsning på problemet med sine meget stærke landstyrker og indtil nu sekulære motivation. Men under Erdogan leger landet med islamismen og udnytter ekstremt kortsigtet situationen både uden- og indenrigspolitisk med regionens fremtid.

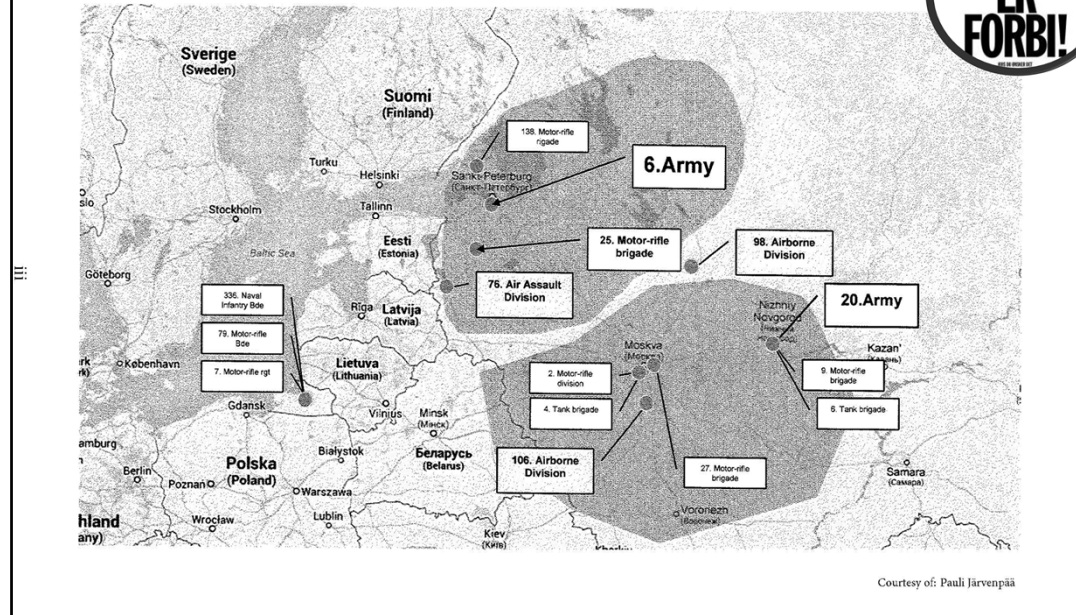
Det er desværre betegnende, at disse spørgsmål ikke stilles i propagandaen om at satse på problemer i nord, uanset om denne kom i uanalytisk for fra Center for Militære Studier, fra folk i Søværnet eller fra Dr. Hans Mouritzen under diskussionen af Rusland for nylig.

Blot at etablere en opmåling og helt basal søredningstjeneste ved østkysten af Grønland vil være et omfattende og kostbart projekt at både etablere og drive. Er det rimeligt at overveje at gøre dette uden at få en detaljtaftale med det grønlandske landsstyre om Hjemmestyrets fremtid og fordeling af indkomster fra minedrift ... selv hvis der ikke var andre behov, der måtte gives højere prioritet. Der savnes som udgangspunkt et antal katastrofespil, hvor krydstogtskibe forliser på forskellige steder ud for østkysten.

Dansk tilstedeværelse er en forudsætning for at konstatere krænkelser af dansk/grønlandsk suverænitet, men også her skal der ligge en langtidsaftale, før man som dansk statsborger kan finde investering og drift rimelig. Denne danske tilstedeværelse kan kun være konstaterende, markerende og symbolsk. Det bør gøres helt klart, at krisehåndtering ved en russisk krænkelse derefter kun kan have virkning, hvis USA allerede på forhånd er involveret. Igen ville det være gavnligt, hvis nogle tænkbare situationer blev spillet igennem, hvor modparten blev spillet af folk, der tænker i erammen af Putins Rusland.

Truslen mod vores fremtid ved overgivelse eller storkrig ved misforståelse

Main Zapad-2013 Training Areas (In Dark Gray)

Billedet viser den store øvelse i 2013, hvor interventionen i nabolande i overensstemmelse med den nye russiske militærdoktrin blev øvet.

Danmarks muligheder i Verden hænger helt sammen med åbent økonomisk og politisk samarbejde mellem ligesindede lande,

- hvor vi ikke som indtil 1945 skal indrette os efter en stormagts magtinteresser,
- hvor vi ikke skal acceptere at vore politikere korrumpes og inddrages i semikriminelle netværk, som Rusland søger at kontrollere sine naboer,
- hvor vi har indflydelse, selv om vi er små.

Dvs. at vores fremtid er afhængig af, at Rusland hadefulde kampe mod vores Verden hverken fører til NATO's og EU's de facto sammenbrud eller via misforståelser til krig.

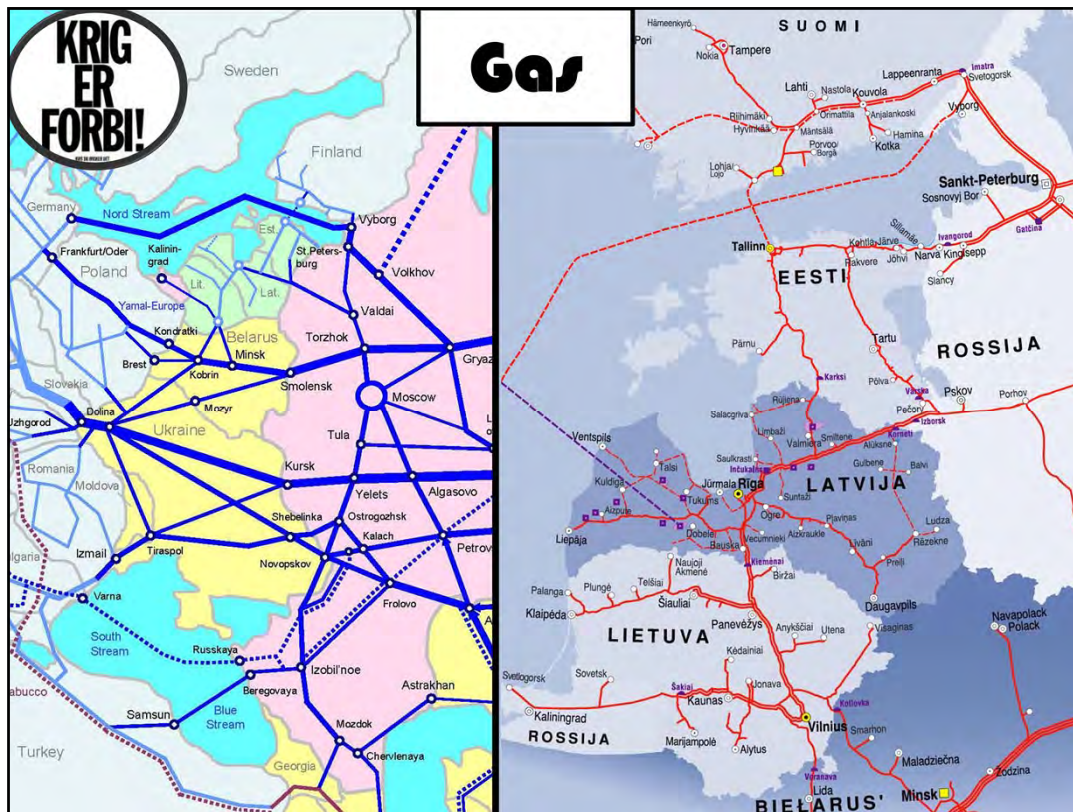
Lige nu er det desværre de to muligheder der tegner sig, fordi NATO i Europa er blevet så desperat svagt, at vi kun har mulighed for at straffe med luftangreb eller kernevåben, fordi vi helt har nedbygget vores evne til at beskytte og til at optrappe begrænset.

For at forbedre vores sikkerhed og fremtidsmuligheder skal vi eksplicit erkende muligheden af krig for at kunne diskutere, hvordan vi undgår den. Balternes og polakkernes territorialforsvar må hurtigst muligt gøres robust, og vesteuropæiske lande må genopbygge evnen til at operere i Østersøen og til at give relevante (dvs. større, ikke kun symbolske, men med evnen til at bidrage til solidarisk forsvar) og afbalancerede hærheder (med artilleri, luftværnsartilleri, logistik og robuste ingeniørheder).

At vi må re-professionalisere vores Forsvars aktiviteter og kadreuddannelser til fremgangsmåder, som jeg nævnte indledningsvis. Vi må udnytte værnepligten og de anvendelige dele af reserven samt de tilbageværende kaserne m.m. maksimalt.

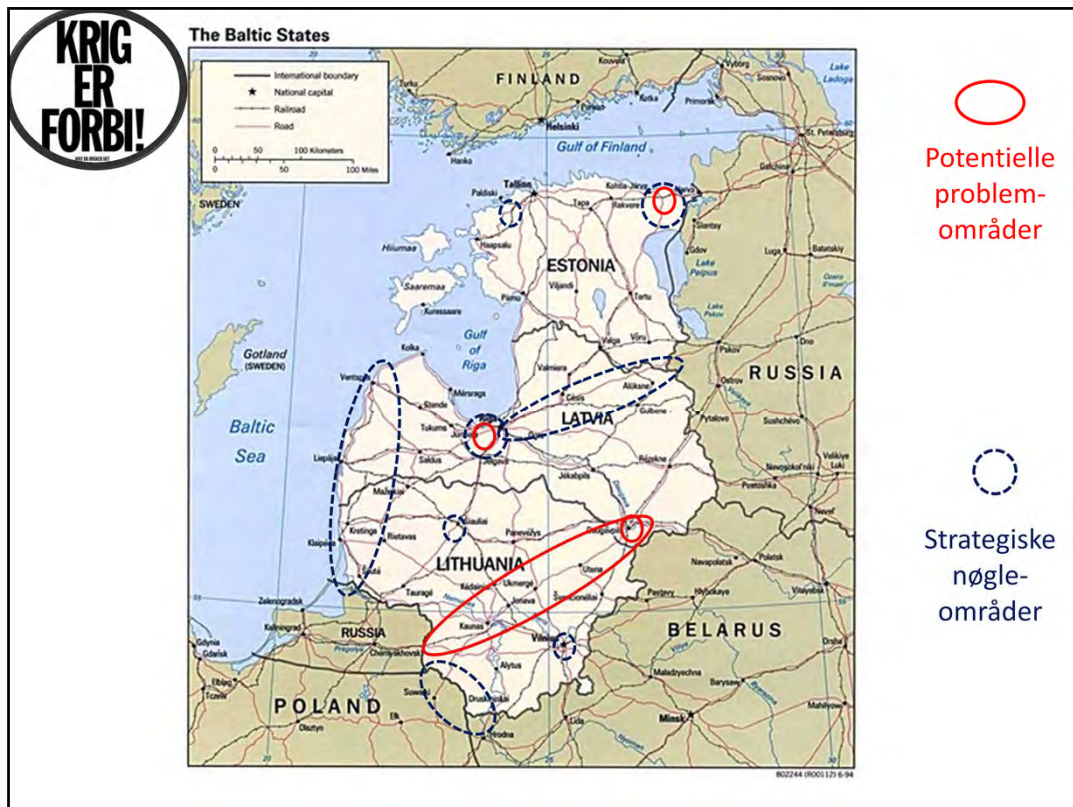
Det nye forsvarsforlig er anakronistisk og alvorligt skadeligt og må gøres om, denne gang med professionelle ved roret, ikke statskundskabsfolk. Om nødvendigt må disse professionelle hentes i udlandet. Ikke let, men alternativerne er mange, mange gange værre.

NATO-Europa skal lære at behandle det helt anderledes Rusland som finnerne har gjort det i årtier: lavmælt, med indsigt (dvs. ikke med hovedet forvirret, fuldt af vrøvl, i busken), men bygget på et robust territorialforsvar, aldrig i panik.

Syv EU lande i Skandinavien, Baltikum og Østeuropa importerer mellem 90 og 100 pct. af deres gas fra Rusland. Det gælder Estland, Finland, Letland, Litauen, Slovakiet, Ungarn og Bulgarien.

En første fase i Putins næste forsøg på at demonstrere af Vestens/NATOs solidaritet er bluff og derigennem ødelægge dens fremtidige muligheder for at reagere kan være selektivt udnyttelse af gasafhængigheden mod udvalgte lande af disse, samtidig med at Ungarn belønnes.

Derefter vil der uden realistiske svarmuligheder kunne skabes alvorlige problemer udnyttende:

- Kaliningrad-transitkorridoren gennem Litauen og
- Socialt pressede russiske minoriteter i Estland og specielt Letland (i Daugavpils og Riga)

Senere hurtige militære operationer vil blive rettet mod et eller flere af nøgleområderne, og NATO vil kun kunne dække ét af dem med den nye reaktionsstyrke.

Efter et kup kan NATO kun reagere ved optrapning til generel krig mod Rusland

NATO er nu i forhold til Putin som en skakspiller, der har så stor vanskelighed med at blive enig med sig selv om næste træk, at han overbeviser sig selv om, at det både er unødvendigt og urealistisk at tænke de næste "hypotetiske" faser igennem.

På den måde vinder man ikke engang en kamp i tredje grundskoleklasse.

Men det er en naturlig følge af, at man ikke kender/husker skakbrikkernes egenskaber.

Konklusion:

Generalens/admiralens forbrydelser mod fremtiden

- At søge og nyde magt og privilegier som ansvarlig chef uden at det sker på basis af et karrierelangt kritisk studium og kommunikation af professionel indsigt
- At acceptere udsendelsen - og den potentielle symbolske ofring - af soldater uden en ansvarlig uafhængig professionel analyse, dvs. alene med det politiske formål at søge good-will hos allierede
- Ikke at ville erkende eller vise uansvarlig strudseoptræden og passivitet når landet eller allierede synes udsat for en åben trussel

Statsministerens forbrydelse mod fremtiden

- Ikke at kræve dette ved udnævnelse af og samarbejde med generalerne/admiralerne